

Toản Thạch Hoa

Chương 33 : Chương 33

Chương 13 (Kết cục): Cao Thủ So Chiêu

(Final)

Nàng thì thào nói: "Đúng vậy, tất cả đều đã là quá khứ đã trôi qua hết rồi..... từ nay về sau ta cũng sẽ không bị người nào lừa"

Giọng của nàng càng ngày càng nhỏ, ta thấy thế vội kêu lên: "Đại sư bá, mau đến cứu cô ấy đi, người muốn làm gì con cũng được, hãy mau đến cứu nàng dùm"

Đại sư bá ta lúc này đang đứng cách đó một khoảng, lạnh lùng thốt: "Người không cần cầu ta nữa, cô ấy đã không còn cứu được nữa rồi"

Ta lớn tiếng hét lên: "Không"

Cũng ngay lúc đó thì ta cảm thấy được tay của Lê Minh Mai đang cầm chặt lấy tay của ta đột nhiên buông lỏng ra, ta vội quay đầu lại nhìn nàng thì thấy nàng đã ra đi, ánh mắt vẫn còn mở nhìn vào bầu trời trong xanh.

Lúc này ta mới chú ý tới trên bầu trời dường như là có tiếng động cơ, tuy nhiên hiện tại cho dù là âm thanh gì đi nữa thì đối với ta cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Lê Minh Mai đã chết, ta ngây người tại đó một hồi lâu, sau đó mới đưa tay vuốt mắt nàng .

Ta nhìn Lê Minh Mai không biết qua bao lâu thì tiếng nói của Tử Thần đã làm ta bừng tỉnh, hấn hét lớn: "Vệ Tư Lý, là người đã hại chết nàng"

Ta quay đầu lại, nhớ tới tình hình lúc này, nếu như Lê Minh Mai không phải vì ta mà kêu đại sư bá ngừng tay thì nàng đương nhiên sẽ không vô cớ trúng một chưởng của Thạch Hiên Đình.

Trong lòng ta cảm giác được một sự đau đớn không thể nói nên lời, tuy nhiên ta cũng nhìn về Tử Thần, dùng một giọng nói cực kỳ lãnh khốc nói với hắn: "Đường Thiên Tường, trong lòng ngươi biết rõ hơn ai hết là người nào đã hại chết nàng. Đó không phải là ta, mà là ngươi!"

Tử Thần nghe xong, thân thể run run đứng lên.

Sắc mặt của hắn hiện như tro tàn nhưng trong mắt lại toát ra ánh mắt của dã thú, thét lớn: "Là ngươi, là ngươi. Mau giết tất cả bọn chúng"

Đại sư bá và Thái Bàn Tử liếc mắt nhìn nhau rồi từng bước bước về phía ta. Tử Thần vẫn không ngừng hét lên: "Giết hắn, mau giết chết hắn!"

Tuy nhiên, khi đại sư bá và Thái Bàn Tử đang tới gần thì trên bầu trời bỗng vang lên tiếng động cơ, sau đó có tiếng nói to phát ra truyền xuống: "Tất cả mọi người hãy giơ tay lên"

Chúng ta đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn thì thấy ba chiếc trực thăng hiện đang cách mặt đất rất thấp, trên mỗi một chiếc trực thăng đều có nòng súng chĩa ra ngoài. Đại sư bá và Thái Bàn Tử nhìn thấy liền ngây người.

Từ trên một chiếc trực thăng có ba người nhảy xuống đồng rơm. Trong đó có hai người là cảnh sát, còn người khác đúng là Nelson.

Hai người cảnh sát giơ súng lên chĩa về phía chúng ta, tất cả chúng ta đều bất động. Nelson đi tới trước mặt Tử Thần, lạnh lùng thốt: "Thưa ông, lúc này đây chúng tôi có chứng cứ bắt ông về tội mưu sát! Chúng tôi ở trên trực thăng đã dùng camera quay được toàn bộ tình hình đã xảy ra"

Mặt của Tử Thần giật giật nhưng không được bao lâu đã bình tĩnh lại, chỉ tay về phía xác Thạch Hiên Đình, nói: "Là người đó định ra tay giết vợ của tôi, tôi chỉ vì bảo vệ vợ của tôi mà thôi"

Nelson khoát tay, nói: "Những lời này ông hãy để dành nói trước tòa đi". Tiếp đó "cạch cạch" hai tiếng, hai tay của Tử Thần đã bị còng lấy, Tử Thần liền quay đầu lại kêu lên "Các ngươi đi mau", dĩ nhiên là hắn đang muốn bảo đại sư bá của ta và Thái Bàn Tử chạy trốn.

Nhưng trong lúc đó, từ trên ba chiếc trực thăng đã có tổng cộng mười bốn người mặc võ trang cảnh sát phóng xuống và bao vây lấy chúng ta. Đại sư bá và Thái Bàn Tử hiện tại có chấp cánh cũng khó mà chạy thoát. Nelson suy nghĩ rất chu đáo, hẳn thậm chí còn mang theo nhân viên y vụ. Sau khi họ kiểm tra thi thể của Thạch Hiên Đình và Lê Minh Mai thì chỉ thốt ra hai chữ rất đơn giản: "Đã chết!"

Nelson liếc mắt nhìn tất cả chúng ta một cái rồi nói: "Đưa tất cả bọn họ lên trực thăng"

Ta bởi vì bị thương cho nên được hai người cảnh sát giúp dìu lên trực thăng. Ta, Thạch Cúc và Tử Thần ở cùng một chiếc, bốn tên thủ hạ của Thạch Hiên Đình, Hoàng Tuấn, Thi Duy Cơ và hai thi thể thì ở cùng một chiếc. Thái Bàn Tử và đại sư bá của ta thì ở trên chiếc còn lại. Nelson vì nghĩ rằng đại sư bá và Thái Bàn Tử không phải là nhân vật trọng yếu nên chỉ phái sáu cảnh sát canh chừng bọn họ. Tuy nhiên hai tiếng sau thì Nelson đã biết suy nghĩ của hắn đã sai lầm nghiêm trọng.

Bởi vì ngay lúc trực thăng bay được khoảng hai tiếng, đang trên mặt biển bao la thì đại sư bá của ta và Thái Bàn Tử hai người đã ra tay khống chế được sáu cảnh sát và từ trên không trung phóng xuống biển. Nelson, ta và mọi người đều mở to mắt nhìn vào bọn họ.

Đối với việc đại sư bá và Thái Bàn Tử chạy thoát, trong lòng ta thật sự là vừa mừng vừa sợ. Tuy nhiên trên mặt của Tử Thần lại lộ ra vẻ mỉm cười, hơn nữa còn ác ý liếc nhìn về phía ta một hồi lâu.

Trực thăng đáp tại một thành phố nhỏ ở biên giới Pháp - Ý, sau đó chúng ta được xe chuyển tới Paris. Đến Paris, ta được đưa vào bệnh viện. Nằm trong bệnh viện, ta đã mơ thấy rất nhiều giấc mộng kỳ lạ, thậm chí có lúc ta hy vọng tất cả mọi chuyện đã phát sinh kia đều là giấc mộng.

Ngày thứ hai ta đã hồi phục lại. Nelson đến thăm. Đi cùng hắn còn có Hoàng Tuấn, Thi Duy Cơ và Thạch Cúc. Thạch Cúc nhìn thấy ta liền khóc lên.

Nelson nắm lấy tay của ta, nói: "Tất cả các người không có ai bị thua

kiện cả, mặc dù phía cảnh sát có thể thừa các người về tội danh tụ tập đánh nhau"

Ta cười khố, hỏi: "Tử Thần đâu?"

Nelson cười nói: "Hình cảnh quốc tế đã giam giữ hấn rồi, tuy nhiên khố nổi là không có nhân chứng. Thật không ngờ lần này hấn bị thừa về tội cố ý mưu sát; hấn vốn không cố ý giết người nhưng lại bị thừa về tội đó, thật là quá hài hước"

Ta nghe xong lời của Nelson, một hồi lâu cũng không nói tiếng nào.

Nelson rất cao hứng vì lần này hấn đã có thể xử được Tử Thần, bởi vì hấn đang nắm giữ trong tay những chứng cứ hoàn mỹ nhất, mọi sự việc phát sinh tại nhà kho trên đảo hấn đã dùng máy camera quay được toàn bộ.

Tuy nhiên lúc đó ta lại phát giác ra mục đích mà hấn muốn cũng không thể trăm phần trăm đạt được.

Vì ngay lúc Tử Thần nổ súng thì cũng là lúc mà Thạch Hiên Đình xuất ra một chưởng đánh về phía ngực của Lê Minh Mai.

Nelson lại nói: "Vệ tiên sinh, bên khổng muốn mời anh làm nhân chứng, hy vọng anh ở lại Paris này vài ngày nhé"

Ta gật đầu, đáp: "Có thể."

Nelson nói xong liền cáo từ. Hoàng Tuấn và Thi Duy Cơ cùng ta nói chuyện một hồi, cuối cùng ta hẹn với họ là sau khi chuyện ở Paris này giải quyết xong thì ta sẽ lập tức đến tìm bọn họ.

Bọn họ nói tạm biệt cùng ta.

Chỉ còn lại Thạch Cúc và ta. Thấy nàng không nói lời nào, ta cũng chẳng thốt lời nào. Một hồi lâu sau, nàng mới nói: "Vệ đại ca, anh nói xem chôn mẹ ở đâu là tốt nhất"

Đôi mắt của ta cảm thấy hơi ươn ướt, nói: "Cứ tùy tiện tìm một chỗ vậy,

còn đóa hoa kim cương kia hãy đặt bên người của mẹ cô nhé, cô nghĩ sao?"

Thạch Cúc im lặng gật đầu, sau đó đột nhiên lại khóc.

Nàng khóc một hồi lâu, mới nói: "Vệ đại ca, có phải là tôi quá trẻ con không?"

Ta cười khở một chút rồi hỏi: "Vậy cô có định trở về Tây Tạng không?"

Thạch Cúc gật đầu, nói: "Tôi dĩ nhiên phải trở về, lệnh bài chương môn đang nằm trong tay tôi, Vệ đại ca, anh có đến thăm tôi không?"

Ta nói: "Nếu có thời gian rảnh tôi nhất định sẽ đến thăm cô." Khi ta vừa mới dứt câu thì đột nhiên phát hiện ra trong phòng lại có thêm hai người.

Ta thật kinh hãi bởi vì hai người này xuất hiện không một tiếng động. Ta cố lấy lại bình tĩnh, sau đó mới phát hiện ra hai người đó đúng là đại sư bá của ta và Thái Bàn Tử.

Trong khoảng thời gian ngắn, Thạch Cúc và ta đều ngây dại. Đại sư bá nói: "Chúng ta muốn cướp ngục, cần các người hỗ trợ."

Ta lắc đầu, nói: "Không có hy vọng đâu, hẳn chính là tội phạm quan trọng mà"

Đại sư bá nói: "Nếu hẳn bởi vì vậy mà bị phán tử hình thì ta tuyệt sẽ không tha thứ cho người"

Ta suy nghĩ một lúc rồi nói: "Đại sư bá, người có thể cam đoan rằng nếu hẳn được vô tội phóng thích thì các người sẽ không để hẳn phạm tội nữa chứ?"

Mặt của đại sư bá ta hiện ra vẻ kinh ngạc, một hồi lâu mới nói: "Người có biện pháp gì không?"

Ta gật đầu đáp: "Con có."

Đại sư bá nói: "Được, chúng ta đây hai người có thể cam đoan"

Khi nói xong những lời đó thì ngay lập tức đã bỏ đi. Thạch Cúc kinh ngạc hỏi ta: "Vệ đại ca, anh chuẩn bị cứu Tử Thần à?"

Ta thở dài một hơi, nói: "Cúc, tôi hy vọng cô hiểu được, tôi cứu Tử Thần không phải là vì sự an toàn của bản thân mà là vì tình yêu sâu đậm của hấn dành cho Lê Minh Mai"

Thạch Cúc dường như nghe hiểu nên gật đầu.

Phiên tòa xử án của Tử Thần diễn ra, luật sư biện hộ của hấn mặc dù đã cố bào chữa là hấn vì bảo vệ vợ mà nổ súng giết người nhưng hiển nhiên đây không phải là luận chứng mạnh vì đoạn phim quay lại được chiếu ra thì rõ ràng là Thạch Hiên Đình chỉ bắt quả xuất ra một chưởng đánh về phía Lê Minh Mai mà thôi. Quan tòa và bồi thẩm đoàn ai cũng không thể tin tưởng được một chưởng kia có khả năng làm chết người, cho nên hành động của Tử Thần rõ ràng là cố ý giết người.

Khi phiên tòa lên tới cao trào thì luật sư biện hộ cho mời ta lên làm nhân chứng. Ta cố gắng không tiếp xúc ánh mắt với Tử Thần và Nelson. Ta chỉ là tự thuật sự thần kỳ của võ thuật Trung Quốc, không những một chưởng có thể đánh chết một người mà ngay cả một con trâu to cũng có thể đánh chết.

Tiếp đó quan tòa hỏi ta: "Anh có thể chứng minh không?"

Ta bình tĩnh đáp: "Tôi có thể."

Phiên tòa liền được hoãn lại.

Ngày hôm sau, tòa án đã sắp xếp đem một con trâu đến. Ta liền chứng minh dùng một chưởng đánh ngã gục nó, do đó Tử Thần được xem là vì bảo vệ vợ của hấn nên đã được phán vô tội.

Sau đó, Nelson hỏi ta: "Tại sao lại làm vậy?"

Ta đáp: "Mục đích của anh là tiêu diệt tội ác, và tôi tin tưởng tôi đã làm được điều đó cho anh rồi". Nghe ta nói thế hấn nửa tin nửa ngờ bỏ đi.

Tử Thần cũng đi tới cạnh ta hỏi một câu y chang: "Tại sao lại làm vậy?"

Chúng ta hai người nhìn nhau một hồi lâu, tiếp đó ta đáp: "Vì tình yêu chân thật của người đối với Minh Mai"

Trên mặt hắn liền hiện ra một vẻ mặt cực kỳ khó hình dung, sau đó hắn không nói lời nào liền bỏ đi.

Từ đó trở đi ta cũng không gặp lại hắn (khi gặp lại thì ở trong một tình huống khác). Ta và Thạch Cúc đã trở lại thôn Palgaccio và đã tìm được Thi Duy Cơ. Nàng đã dẫn chúng ta đến nơi lặn và chúng ta đã tìm kiếm suốt bảy tám ngày, trong thời gian này ta đã tìm được một viên kim cương. Trong lòng ta thầm tin năm đó Rommel thật sự đã từng sở hữu kho báu trị giá rất lớn và đã giấu chúng ở dưới đáy biển, tuy nhiên hiện tại đã bị lạc mất, kho báu đã bị phân tán khắp nơi trong đại dương mênh mông, có thể có rất nhiều thứ đã làm mồi cho cá rồi.

Chúng ta bỏ đi ý đồ tìm kiếm, trở về an táng cho Lê Minh Mai, đặt bên cạnh nàng đóa hoa kim cương lộng lẫy. Sau đó Thạch cúc buồn bã chia tay với ta.

Trong vòng một tháng đầu, dường như ngày nào ta cũng đến trước mộ phần của Lê Minh Mai thầm kêu tên của nàng, trong đầu lại nhớ tới từng sự việc nhỏ nhất xảy ra giữa nàng và ta, trong lúc không hay không biết, nước mắt của ta đã nhỏ xuống bia mộ của nàng.

Hết

LINK Truyện:

Toản Thạch Hoa

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/toan-thach-hoa-3294478.html>

LINK Chương này:

Chương 33

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/toan-thach-hoa-3294478/chuong-33.html>